SORIN CERIN

Singuratatea Nemuririi

Poeme filosofice

SORIN CERIN

SINGURĂTATEA NEMURIRII

Poeme filosofice

2018

SORIN CERIN
-SINGURĂTATEA NEMURIRII-
-poeme filosofice-

Manufactured in the United States of America

ISBN-13:
978-1985361140

ISBN-10:
1985361140

SORIN CERIN
-SINGURĂTATEA NEMURIRII-
-poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
-SINGURĂTATEA NEMURIRII-
-poeme filosofice-

1) Compromis Existențial

Atât de departe în mine,
erai tu,
răstignită pe mormântul Cuvântului,
din care ne-am întrupat Visele,
Iluziilor Vieții și Morții,
Fericirii și Suferinței,
prin care am devenit Mântuitori,
care și-au pierdut,
Clipele Mântuite,
pe trupul inert,
al Singurătății Nemuririi,
Morții,
care le-a atras,
în cavourile Zilelor sale,
zidindu-ne Deșertăciunea,
cu pălmile bătătorite ale propriilor Priviri,
din Cimitirele de Cuvinte,

care n-au mai reușit,
să îndepărteze niciodată,
gratiile reci și inerte,
ale Obișnuinței,
prin care am fost condamnați să ne trăim,
Compromisul Existențial,
al trecerii Ființei în Neființă,
într-o Lume care nu era a noastră.

2) Pe lângă Timpul

Pierduți,
 printre rădăcinile Adevărurilor,
de care ne-am împiedicat,
 Destinul,
să mai absoarbă,
 Apa Iluziilor Vieții,
din Țărâna secată a Viitorului,
în care ne-am întrupat,
 Simțămintele,
pe care le ducem atât de greu,
 în brațele istovite,
 ale Singurătății Nemuririi,
Morții,
fără să știm unde anume,
 vom ajunge,
atunci când vlaga ultimei Clipe,
 ne va spune,
că Existența a trecut grăbită,
 pe lângă Timpul,
care nu a ținut niciodată,
cu noi.

3) Cupa de Lacrimi a Clipei

Cu greu,
ridic,
Cupa de Lacrimi a Clipei,
pe care unicul Adevăr Absolut,
cunoscut,
cel al Iubirii,
ne-a dat-o ca să o bem,
până la capătul Existenței,
dând la o parte,
perdele grele și opace,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
pentru a da libertatea,
Inimii de Cer,
care bătea în pieptul Destinului nostru,
să zburde,
până dincolo de Infinitul,
la tălpile căruia,
am îngenuncheat,
risipindu-ne,
toată vlaga Cuvântului Dat,
unui Dumnezeu străin de noi,

care ne încătușa Voința,
în spatele gratiilor grele și indiferente,
ale Singurătății Nemuririi,
Morții,
împiedicându-ne să ne întrupăm Visele,
 aceste Lumi,
până când ne-am dat seama,
 că nimic nu are importanță,
în afară,
de Iubire.

4) Se abătuse până atunci

Ai răsărit,
 în Inima de Cer a Viselor mele,
Zodie de Lumină Divină,
care i-ai cerut Destinului,
să asiste la naşterea Iubirii,
pe care am întâlnit-o,
în Privirea pierdută,
 prin Eternitatea Clipei,
al cărei Cuvânt,
 ne-a întrupat amândorura,
Nesfârșirea,
în urmele căreia ne-am regăsit,
Timpul împovărat,
 de atâta Singurătate,
câtă se abătuse până atunci,
asupra Fericirii.

5) Cei de dinainte de a fi Timpul

Am înghețat în Zodia Uitării,
sub streașina căreia,
încă mai tremură de frigul Singurătății,
Ziua de naștere a Cuvântului,
care nu a mai avut nimic de spus,
atunci când Iluzia Vieții,
din Pașii de Cer ai Viselor,
au întâlnit-o pe cea a Singurătății Nemuririi,
Morții,
unde Apusurile Speranțelor,
își frângeau degetele Verighetelor,
din palmele frânte de oboseală,
a Clipei,
care nu mai avea puterea,
să ne țină în brațele Eternității sale,
murind odată cu Despărțirea,
care nu ne mai cerea,
să rămânem,
cei de dinainte de a fi Timpul,
nimic mai mult,
decât noi înșine.

6) Ningeai

Ningeai,
peste ochii de jar,
ai Lacrimii mele,
cu Visele răstignite ale unor Cuvinte,
care mai putrezesc și azi,
pe lemnul înnegrit de Vremuri,
al Speranțelor,
sub acoperișul cărora,
ne ascundeam Sufletele,
de Iluziile Vieții și Morții,
încercând să rămânem doar noi,
cei de dinainte de a fi Timpul,
acestei Lumi,
care va rămâne,
a Singurătății unei Nemuriri,
a Morții.
.

7) Prin Cenușa spulberată de vânturile Abisului

Lebedele Virgulelor,
par a se fi înecat,
sub sloiurile reci și insensibile,
ale Privirilor descompuse,
care încă mai plutesc la suprafața Cuvintelor,
purtate de Ghețurile grele și insensibile,
ale Viselor,
roase de Ridurile adânci,
ale Țărmurilor de Înțelesuri,
care se împiedică,
de Rădăcinile unor Clipe,
atât de asfixiate de Viitor,
încât au ieșit să ia aer,
lăsând Țărâna Amintirilor,
în propria ei negură,
uitată până și de Vremurile,
Iluziilor Vieții și Morții,
care încă mai rătăcesc,
prin Cenușa spulberată,
de vânturile Abisului,
dintre mine și tine,
în prăpastia căruia,
am căzut.

8) O vom aprinde

Ramuri încâlcite pe coala de hârtie,
a Cerului Inimilor noastre,
vor să înflorească,
agățându-se de fruntea ridată cu Vise,
a Orizontului care-și deschide Sufletul,
înaintea Răsăritului din noi,
fără să realizeze cât este de pătat,
cu sângele descompus al Clipelor,
pe care le-a irosit Dumnezeu,
cu propriile Sale Iluzii ale Vieții și Morții,
în care ne-a întrupat,
devenindu-ne Țărâna Destinului,
pe care trebuie să o arăm,
în fiecare Primăvară,
presărând sămânța Cuvintelor înmugurite,
din Eternitatea Clipei,
peste Privirile însetate de Viitor,
care au evadat,

din lanțurile Labirinturilor rătăcitoare,
ale Singurătății Nemuririi,
Morții,
pentru a exista mereu,
alături de noi,
în Steaua pe care o vom aprinde,
cu atât de multă,
Iubire.

9) Nu se mai pot cățăra

Riduri sălbatice,
împânzesc Iedera Amintirilor,
care nu se mai poate cățăra,
pe tulpinile reci și indiferente ale Norilor,
care ne brăzdează Inimile de Cer,
ale Zâmbetului rânjit,
de un Dumnezeu,
al Păcatelor Originare,
care nu a fost niciodată,
al Iubirii,
ci doar al Singurătății Nemuririi,
Morții.

10) A trimis un altul

Bice de absurd,
 lovesc frunțile crematoriilor de Clipe,
căzute la picioarele inerte,
 ale cioburilor unei Clepsidre,
care vroia să ne măsoare stofa Timpului,
vândută la raionul de Țesături,
dintre Visele mele și Privirea ta,
dorind să o croiesc,
 după chipul și asemănarea Iubirii,
spre a fi purtată,
la sărbătorile Destinului,
pe care vroiam să-l invităm,
 la masa Zilelor noastre,
pentru a mai ieși,
din propria Catedrală,
a Singurătății Nemuririi,
Morții,
căreia îi suntem datori.

11) Testamentul Iubirii

Praful Gândurilor,
 se ridică spre Cerul beat,
al Iluziilor Vieții și Morții,
spărgând paharele pline cu Vise,
la orele Absurdului,
când obișnuiam să te aștept,
promițându-ți Eternitatea Clipei,
pierdută în pălmile muncite,
 ale Orizontului,
pe care vroiam să-l cuprindem,
cu degetele Păcatelor Originare,
ce ne-au fost date de către Dumnezeu,
să ne putem scrie,
 Testamentul Iubirii,
prin care să putem lăsa Deșertăciunii,
întreaga noastră avere de Speranțe,
strânsă cu atât de mult greu,
în adâncurile Țărânii,
care ne-a întrupat,
Singurătatea Nemuririi,
Morții.

12) Speram să ne salveze

Setea şi-a înteţit Arşiţa,
aprinsă în flăcările Privirilor nerostite,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
în care ne înmormântăm în fiecare zi,
Sentimentele,
căzute de la înălţimea literelor de jar,
care ne ard şi azi,
Visele cu noduri în gât,
ce nu mai pot,
să ne spună nimic altceva,
în afară de faptul,
că totul a rămas pârjolit înaintea noastră,
până şi Ţărâna Apei Vieţii,
în care ne-am întrupat,
Iluziile Morţii,
care speram să ne salveze.

13) Să nu o poată alunga Nimeni

Cumpăna Fântânii,
 Iluziilor Existenței,
cade grea și apăsătoare,
 peste Destinul nostru,
sperând să poată scoate din adâncurile sale,
Apa Vie a Morții,
care să ne scape,
 de Paradisul Păcatelor Originare,
căzut ca un blestem,
 peste Țărâna întrupării Iubirii,
din care vroiam să ne clădim,
 casa unei Mântuiri,
pe care să nu o poată alunga Nimeni,
 vreodată,
de la Cina cea de Taină,
a Adevărului Absolut.

14) Seci și uscate

Zidite între pereții Deșertăciunii,
Iluziile Vieții și Morții,
care pătează Inimile de Cer,
ale Cuvintelor turnate,
în formele plumbului topit,
al săgeților atâtor Nori,
care-și deapănă poveștile cu zâne,
ale Ploilor de Lacrimi,
seci și uscate,
de Singurătatea Nemuririi,
Morții,
Destinelor,
însetate de Adevăr Absolut.

15) Doar Dumnezeu a văzut-o vreodată

Cumpene spânzurate,
 de furcile caudine,
 ale Fântânilor de oase albite,
cu Adevăruri ascunse și mutilate,
pe care încă se mai sprijină,
 carnea putrezită a Cuvintelor,
pe care ni le repetam într-una,
la masa Țărânii care ne-a întrupat,
Visele,
în Singurătatea Nemuririi,
Morții,
înmormântându-le,
în uscăciunea ei deșertică,
pentru a înmuguri,
 noi Iluzii ale Vieții și Morții,
din secetea de sfârșit de Lume,
a unei Iubiri,
pe care doar Dumnezeu,
a văzut-o vreodată,
 la față.

16) Pașii de Plumb

Riduri,
 adânci și descompuse,
străjuiesc,
 Patimile unui Orizont al Nimănui,
prin șanțurile căruia,
încă ne mai rătăcim,
Iluziile Vieții și Morții,
înmuiate în Apa secată și uscată,
a Speranței,
 dătătoare de Viață,
pe aleile Cimitirelor de Cuvinte,
pe care ne purtăm,
 Pașii de Plumb,
ai Destinelor.

17) Un Dumnezeu mutilat

Orfelinate de Amintiri,
încă mai străjuiesc armurile reci și indiferente,
ale Cuvintelor,
Marilor Tăceri ale unui Dumnezeu,
mutilat,
de atâtea vorbe spuse fără sens,
Iluziilor Vieții și Morții,
din care au înmugurit Păcatele Originare,
ale unei Lumi,
pe care ți-am dăruit-o,
fără să vreau,
din toată Inima mea de Cer,
care, ar fi dorit,
să bată numai pentru tine.

18) A ajuns să se sprijine

Șiroaie de Îngeri ai Dorințelor,
se scurg,
pe frunțile Cuvintelor ridate de Vremuri,
ale Orizonturilor,
pe care le-am rătăcit,
prin buzunarele rupte,
ale hainelor prea strâmte,
pentru Clipele Viselor,
despre Adevăr și Iubire,
pe care am fi dorit să le mai adăpostim,
sub streașina Viitorului nostru,
ce a ajuns să se sprijine,
doar de Iluziile Vieții și Morții.

19) Fără să se otrăvească

Răstignit în brațele Viitorului,
Mântuitorul Iluziilor Vieții și Morții,
se întreabă,
dacă Iubirea,
va putea bea vreodată,
Fericirea,
fără să se otrăvească,
cu sângele Răsăriturilor sau Apusurilor,
Cimitirelor de Cuvinte,
în care ne-am întrupat,
Inimile de Cer ale Viselor,
zidindu-le,
în spatele cărămizilor grele și reci,
ale Păcatelor Originare?

20) Întreaga Existență

Atât de prăfuită,
 ne era Vestea nașterii acestei Lumi,
încât nici Iluziile Vieții și Morții,
 nu au reușit să invite la masa Speranțelor,
Fericirea,
care să cânte la botezul Lacrimilor de Jar,
ale Viitorului,
ce ne-a aprins,
 candela Cimitirelor de Cuvinte,
în care ne vom construi,
întreaga Existență,
cavoul cât mai somptuos cu putință,
al propriului Destin.

21) Întunericul Singurătății

A crăpat Țărâna întrupării Cuvântului,
de atâta secetă sentimentală,
nici un strop de Lacrimă,
 nu a mai căzut,
de mai bine de-o viață de Lume,
pe solul greu și apăsător,
 al Viitorului,
pe care încă îl mai așteptăm,
 tăcuți și încrezători,
că va veni,
 ținându-ne în brațele Clipelor sale,
Iubirea,
al cărei nimb de Lumină Divină,
să ne alunge,
 Întunericul Singurătății Nemuririi,
Morții.

22) Credeam că ne-am întrupat

Izbăviți de noi înșine,
am ales calea bătătorită,
a Cimitirelor de Cuvinte,
fără să ne aprindem,
măcar o Lacrimă,
la mormântul Candelei,
care ne-adat foc,
Luminii Divine a Iubirii,
pe solul arid,
al Iluziilor Existenței,
în care credeam,
că ne-am întrupat Adevărul Absolut,
despre care nu știam niciodată,
că-l purtam cu noi,
tocmai atunci,
când,
nu mai credeam în nimic,
și respiram Singurătatea Nemuririi,
Morții,
acestei Lumi.

23) Până la ultimul pahar

Perdelele mov ale Zâmbetelor,
s-au tras,
peste Gândurile descompuse,
de Viitorul,
total nepăsător,
de ridurile Iluziilor Existenței,
cu care ne spălăm Zorii,
pe fețele pătate ale Destinelor,
de Lacrimile descărnate,
de roua Trecutului,
pe care am băut-o,
până la ultimul pahar,
al Suferinței,
care și-a scris mereu,
Testamentul unei Iubiri,
pe paginile rupte și mototolite,
ale Singurătății Nemuririi,
Morții noastre.

24) Poruncile sfinte ale Absurdului

Și-a împlântat Dumnezeu,
cuțitul Patimilor,
în lemnul tare și noduros,
al Suflelor noastre,
din care a cioplit,
chipurile hidoase ale Păcatelor Originare,
din care să poată bea Apa Iluziilor Vieții și Morții,
Sfinții Părinți ai Deșertăciunilor,
căzute din Paradisul Creației,
să ne învețe,
Poruncile sfinte ale Absurdului,
care și-a scris dinainte de a fi Lumea,
Testamentul Iubirii,
pe care o așteptăm,
la fiecare colț de Clipă,
fără să mai vină vreodată,
și în gara Cimitirelor de Cuvinte,
ale Gândurilor noastre.

25) Pentru care și-a scris

Pisicile sălbatice ale Norocului,
au început să zgârie,
ferestrele Iluziilor Vieții și Morții,
cu ghearele tocite ale Destinelor,
pe care le mai ascute din când în când,
Compromisul,
unui Dumnezeu străin și indiferent,
pierdut în Țărâna,
întrupării Deșertăciunii,
pe care o săpăm o viață întreagă,
fără să descoperim vreodată,
filonul de aur,
al Adevărului Absolut,
pentru care și-a scris,
Iubirea Testamentul.

26) Fiindcă nu mai suporta

Zodii descărnate,
dansează pe scena putredă,
a Iluziilor Vieții și Morții,
în baletul clasic al Absurdului,
tăiat în cioburile Oglinzilor Paralele,
pe care le-a spart Timpul,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
fiindcă nu mai suporta,
să se multiplice la infinit,
irosindu-și Eternitățile Clipelor degeaba,
pe paginile șterse și roase de Vremuri,
în care Iubirea și-a scris,
Testamentul Răsăriturilor,
care au apus peste noi,
pentru totdeauna.

27) Și ar fi trebuit

Evantaie de Priviri,
în toate culorile Viselor,
flutură peste razele Luminii Divine,
înveșmântându-le,
 cu mantia Întunericului,
Zodiilor Suferințelor,
ca să nu răcească de dorul Fericirii,
pe care a cuprins-o răceala,
 Iluziilor Existenței,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
tocmai când urma să se nască,
Lumea Deșertăciunii,
pe care urma să ne scriem,
 în fiecare moment,
Testamentul,
 a ceea ce am fi putut,
 și ar fi trebuit,
 să iubim.

28) Din cavourile Cimitirelor noastre de Cuvinte

Fulgere ucigașe de Păreri,
rup Clipele Compromisurilor,
în pagini incolore și prăfuite,
pe care dansează Testamentele Iubirilor,
care n-au văzut niciodată,
scena Iluziilor Vieții și Morții,
pe care suntem obligați,
să ne câștigăm traiul,
Deșertăciunii,
jucându-ne la ambele capete ale Absurdului,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
Existența,
pe care n-am reușit să o trișăm niciodată,
până acum,
pentru a evada,
 în Eternitatea unei Iubiri,
 a Adevărului Absolut,
oricât de multe i-am promis,
din cavourile Cimitirelor noastre,
de Cuvinte.

29) Dinainte de a ne naște Trecutul

Norii însângerați ai Așteptărilor,
se scurg,
peste frunțile ridate,
de Promisiuni ale Viselor,
părăsite de Speranțele,
care-au fugit cu Testamentul Iubirii,
dincolo de linia Orizontului Vremurilor,
care-au adus pe lume Timpul,
ce și-a vândut pe nimic,
Eternitățile Clipelor,
Iluziilor Existenței,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
de care n-am mai reușit,
să scăpăm niciodată,
la fel de teferi,
precum eram
de dinainte de a ne naște,
Trecutul.

30) Într-un anotimp al Nimănui

Spirale de Timp,
se încolăcesc peste Amintiri,
sugrumându-le Destinul,
înmormântat prin Cimitirele Cuvintelor,
pe aleea Dramelor de Companie,
care ne-au luminat,
Iluziile Existenței,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
cu plăcerile carnale,
ale Pământului Deșertăciunii,
în care ne-am întrupat,
Testamentele unor Iubiri,
ce nu le-am mai cunoscut,
niciodată,
printre rădăcinile amare,
ale mugurilor primăvăratici,
ai Suferințelor,
pe care nu-i mai admiră Nimeni,
fiind zămisliți,
într-un anotimp al Nimănui.

31) Vor să scoată Apa Uscată

Urme săpate adânc,
în piatra dură a Destinelor,
de către dălțile prăfuite ale Deșertăciunii,
ce vor să scoată Apa Uscată,
a Iluziilor Existenței,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
pe care să o bem,
până la capătul paharului ciobit,
al Destinului,
și-apoi să-l spargem,
de tâmplele însângerate,
ale Orizontului Iubirii,
ce nu-l vom putea cuprinde niciodată,
în palmele cioburilor noastre,
de care ni s-au tăiat,
până și Cimitirele de Cuvinte,
ale Dramelor de Companie,
care ne-au fost hărăzite,
să ne însoțească mereu,
pe drumurile fără de sens,
ale Absurdului acestei Lumi.

32) Pe care am fi dorit să o cunoaștem

Însetați,
și forțați să bem Apa Uscată,
 a Iluziilor Vieții și Morții,
cu cănile de pustiu,
ale Singurătății Nemuririi,
unei Morți,
în care ne-am întrupat Visele,
răstignite pe lemnul rece și inert,
al scenei acestei Lumi,
 a Compromisului cu noi înșine,
care ne-a lăsat să vedem,
doar Testamentul Iubirii,
pe care am fi dorit să o cunoaștem,
și despre care am aflat,
că ar fi evadat,
în brațele Adevărului Absolut,
de unde nu se va mai întoarce niciodată,
să ne admire Păcatele Originare,
care înmuguresc în fiecare Primăvară,
la ferestrele Cimitirelor noastre de Cuvinte.

33) Singurătatea Nemuririi

Zidiți în mantia,
Zorilor Luminii Divine,
am crezut că suntem apărați,
de Eternitatea Iubirii,
până când am zburat,
Dincolo de Dinainte de Vremuri,
în brațele ascunse ale Deșertăciunii,
pe care o credeam,
Adevăr Absolut,
ca să fim întrupați,
în Pământul Iluziilor Vieții și Morții,
pentru a încolți din iarba Clipelor,
Timpul,
atât de necesar unui Dumnezeu,
pe care l-a copleșit,
Singurătatea Nemuririi.

34) Fumegă necontenit

Ruguri de Zile,
pline de Jertfele Clipelor,
fumegă necontenit,
pe Orizonturile însângerate ale Destinelor,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
care și-au tăiat Pașii Timpului,
prin aleile bine delimitate,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
din care ne-am cusut,
îmbrăcămintea Absurdului,
acestei Lumi,
a Compromisurilor,
Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
cu noi înșine.

35) La moara Absurdului care ne cerne

Vârtejuri de Clipe irosite,
pe caldarâmul sfânt al catedralelor de Inimi,
ale unui Cer sfidător și înnourat,
care-și regretă ploile reci,
ale Lacrimilor înecate-n vraja,
de sfârșit de Lume,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
din care răsar IluziileExistenței,
spre a se întrupa,
în Destinele risipite,
prin Iubirea unui Dumnezeu,
atât de străin de noi înșine,
încât a devenit,
o reproducere grosolană,
până și a Suferinței,
ce am fi meritat-o pe deplin,
la moara Absurdului,
care ne cerne,
Zilele de plumb ale Mântuirii,

de Iluziile Păcatelor Originare,
din Singurătatea Nemuririi,
Morții,
unde încă mai sperăm zadarnic,
să ne regăsim,
propriul Străin al Subconștientului,
Adevărului Absolut.

36) Gem înfiorător

Libertatea a devenit o povară,
mai grea decât Păcatele Originare,
în Lumea Iluziilor Vieții și Morții,
de care vom scăpa doar atunci,
când Norii Cerului Inimii Străinului din noi,
se vor risipi,
prin sângele Nemântuit al Patimilor,
șiroind peste Răsăriturile,
care ne vor aduce,
Iubirea și Adevărul Absolut,
la aceeași masă,
 alături de Cimitirele de Cuvinte,
pe care ni le irosesc Clipele,
 a căror Eternitate,
a fost jucată de Dumnezeu,
la ruleta Norocului,
 unei Singurătăți a Nemuririi,
Morții,
atât de adânci,
încât nici fiorii Facerii acestei Lumi,
nu mai puteau fi auziți,
 cum gem înfiorător,
în agonia Morții de propriul sine,
înecate în Deșertăciunea și Absurdul,

unui Timp al Nimănui.

37) De ce Libertatea?

N-am înțeles niciodată,
de ce Libertatea?,
 își încheie nasturii Destinelor,
până la ultimul,
nemaiputând respira,
oricât de mult o strâng la gâtul,
înecat în Iluziile Vieții și Morții,
pe care trebuie să le înghițim,
fără să le mestecăm,
alături de feliile de Clipe,
care atunci când se sfarmă,
devin Amintiri,
pe traheea astmatică a Viitorului,
care-și sărează de fiecare dată,
 Deșertăciunea,
înainte de a ne fi servită,
pe tava Cimitirelor de Cuvinte,
ale Speranțelor,
în care am crezut undeva-cândva,

ca fiind podul,
dintre Simțirile fără de sfârșit,
ale unor Iubiri,
și Testamentele Lacrimilor,
unor Zile de naștere,
împotmolite în Regretul de a exista,
al Fericirii,
din stofa căreia am fi dorit să ne croim,
Privirile,
care să nu mai poată fi pierdute,
în Singurătatea Nemuririi,
unei Morți.

38) L-am fi dorit alături

Urme ancestrale,
rod Gratiile frânte ale Destinelor,
obosite,
de atât de multe Zile desfrânate,
alături de care au dansat,
întreaga Existență,
a Iluziilor Vieții și Morții,
pe care trebuiau,
să le ducă pe brațele propriului Timp,
până în vârful muntelui Mântuirii,
de unde să ne arunce,
în Singurătatea Nemuririi,
întreaga noastră Catedrală de Vise deșarte,
obligate fiind,
de Păcatele Originare,
ale unui Dumnezeu dornic,
de Putere,
cu orice preț,
ros de stelele alcoolice și căzătoare,
de pe epoleții Absurdului,
căzuți prin șanțurile secate,
de orice Adevăr Absolut,
pe care l-am fi dorit alături.

39) Știind că respirau

Erai atât de multă flacără,
aprinsă de jarul Inimii mele de Cer,
ce a început să ardă numai pentru tine,
în Focul Sacru al Adevărului Absolut,
încât Dumnezeul nostru,
și-a clădit din tine,
trupul stelelor,
de Lumină Divină,
dăruindu-ne una dintre ele,
la fereastra de Vise,
a Cuvântului Creației,
Iubirii,
Pe care l-am rătăcit,
prin propriile Destine,
care au fost obligate să respire,
în cele din urmă,
aerul rece și indiferent,
al Iluziilor Existenței,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
care ne îngheța,
rădăcinile Zâmbetelor,
despărțindu-ne.

40) A rămas doar Zâmbetul tău

Vroiam să-ți spun,
cât de mult a nins cu Zile,
peste Regretele Nemuririi,
încât din Lacrimile însângerate,
de pe frunțile transpirate ale Zorilor,
au început să sece,
toate șiroaiele de Rouă,
din Steaua clădită cu atâtea jurăminte,
care încă mai strălucește,
trimițându-mi razele Luminii Divine,
a Sentimentelor,
venite de dincolo de orice Timp,
acolo unde te-ai dus,
tocmai din Universul altor Spații,
în a căror Amintire,
a rămas,
doar Zâmbetul tău,
înrămat în Icoana Inimii de Cer,
a Testamentului unei Iubiri,
din care se hrănește azi,
Singurătatea Nemuririi.

41) Pierdut în letargia Iluziilor Vieții și Morții

Vrăji făcute pe Aripi de Vise,
duse spre nicăieri,
de ghearele Destinelor însângerate,
ale Apusurilor,
răstignite pe bolta unei Inimi de Cer,
ale cărei bătăi,
la porțile închise ale Iubirii,
se aud atât de tare,
încât trezesc,
până și Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
din noi înșine,
pierdut în letargia Iluziilor Vieții și Morții,
pe valurile cărora,
își leagănă Eternitatea,
Singurătatea Nemuririi.

42) Prin crâşmele unor Icoane

Unghiile reîncărnate ale Destinelor,
au început să sape cât mai adânc,
în Țărâna Clipelor,
părăsite de propriile Eternități,
care ne-au evadat,
din Singurătatea Nemuririi,
Morții.
trecând frontierele Catedralelor de iubire,
ale unor Sfinți Părinți,
care și-au înjosit propriul Dumnezeu,
stând cu mileniile,
prin crâșmele unor Icoane,
ale Iluziilor Existenței.

43) Goliciunea unei întrupări

Tăișurile cioburilor de Clipe,
ne sfârtecă,
carnea sîngerândă a Iubirii,
din Singurătatea Nemuririi,
așezată cu grijă,
de către Destin,
pe tarabele soioase,
ale Societății de Consum,
din care suntem obligați,
să ne croim,
îmbrăcămintea sumară a Viselor,
a Singurătății Nemuririi,
Morții,
fără să mai avem și material,
de confecționat Speranțe,
care să le așezăm,
pe părul încâlcit al Zilelor,
sub Patimile cărora să ne ascundem,
Goliciunea unei întrupări,
a Deșertăciunii.

44) Din coșurile abundenței

Și ne-am băut cănile de pustiu,
până la capătul înnodat,
al firului Iluziilor Vieții și Morții,
din care ne-am făcut Talisman de Conștiință,
să ne ajute Păcatele Originare,
în lupta lor cu boala contagioasă,
adusă de Adevărul Absolut,
unei Iubiri,
care oricum a rămas a Nimănui,
fără să mai opună rezistență,
Catedralelor somptuoase,
ale unor Sfinți Părinți,
ai Societății de Consum,
Absurd,
din coșurile abundenței,
Cimitirelor de Cuvinte,
din Singurătatea Nemuririi.

45) Pe sensul interzis

Rădăcinile amare,
ale Zilelor descompuse,
pe Țărmurile Icoanelor,
unor Pasiuni,
s-au aprins după tocurile înalte,
ale unei Iubiri,
care traversa strada Deznădejdii,
pe sensul interzis,
Adevărului Absolut,
numai bun de amendat,
de către Iluziile Vieții și Morții,
care stăteau la pândă,
pe la colțurile cearcănelor,
unor Priviri reci și indiferente,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
bete de atâtea căni ciobite de pustiu,
umplute cu sângele Apusurilor,
pe care a reușit să le bea,
Singurătatea Nemuririi.

46) Ordinea ierarhică

Răstignit pe Jertfa,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
privesc neputincios,
la Iluziile Existenței,
cum bat adânc piroanele Patimilor,
în lemnul crud,
al sicriului unei Eternități de Clipă,
pe care mi-a dăruit-o,
Iubirea adevăratului meu Dumnezeu,
cu acces cenzurat,
pe Tărâmurile de Vise,
ale Icoanelor Iluziilor Vieții și Morții,
pe motiv că ar cunoaște Adevărul Absolut,
care le-ar dărâma ordinea ierarhică,
a Suferințelor și Absurdului,
acestei Lumi.

47) Friptură de Zile descompuse

Aripi de Clipe ciobite,
zboară printre Clepsidrele Zodiilor sparte,
ale Timpului indiferent,
care ne sapă Adevărul Absolut,
până când ajunge,
la măduva rece și insalubră,
a Iluziilor Existenței,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
din care ne gătește,
friptură de Zile descompuse,
asezonate cu toată gama de Suferințe,
scrise în meniurile de bucate,
ale Bibliilor,
unui Dumnezeu,
care nu ne-a aparținut niciodată.

48) Numai pentru Destinul nostru

Dacă m-aș fi născut stea,
aș fi dorit să strălucesc,
pe bolta Ochilor tăi,
luminând-o cu Iubirea unui Dumnezeu,
pe care să ți-l aduc,
din cele mai iluminate Gânduri,
de Adevăr Absolut și Fericire,
pe care Acesta,
le-ar fi creat,
dinainte de orice spații sau timpi,
numai pentru Destinul nostru,
presărat cu trandafiri de Vise,
ale căror Speranțe să se împlinească,
sub Privirile Icoanelor unor Cuvinte,
la care să ne rugăm,
întreaga noastră Existență,
să nu se piardă niciodată,
prin Singurătatea Nemuririi,
Morții.

49) O întreagă livadă

Amăgiri prăfuite de atâta purtat,
sunt scuturate la porțile Destinelor,
unde devin o întreagă livadă,
de Pomi ai Cunoașterii,
din care cad merele putrede,
ale Iluziilor Existenței,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
fiind obligați să ne gătim,
Gemul Deșertăciunii și Absurdului,
pe care să-l înghițim,
cu sughițuri pline de Suferințe,
prin toate cioburile tăioase ale Clipelor.

50) Zâmbete împietrite

Zodii descompuse,
cad inerte în cănile de pustiu,
care-și beau Testamentele Iubirilor,
în pacea și liniștea strigătelor surde,
ale Suferințelor,
din Privirile,
Cimitirelor de Cuvinte,
ale Singurătății Nemuririi,
Morții,
pe care Zâmbetele împietrite,
le rostesc,
pe la colțurile străzilor,
unor Pleoape,
ce-și trag mereu,
jaluzelele Gândurilor,
ca să nu fie văzute,
de vecinii isterici,
ai Compromisurilor.

51) Debusolate și perdante

Fantome de Cuvinte,
lucesc pe Apele murdare,
 ale Iluziilor Existenței,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
în care cad,
lovind cu putere Timpul,
 vâslele grele de plumb,
 ale Suferinței,
spre a ne duce barca Existenței,
către Țărmurile Destinului,
 lipsit de orice scrupule,
atunci când Viermii Jocurilor de Noroc,
îi cer să prădeze,
 orice umbră de Iubire,
care ar încerca să se strecoare,
 pe Tărâmurile Infernului acestei Lumi,
a Cazinourilor de Clipe,
 debusolate și perdante.
.

52) Carul mortuar al Privirilor

Coliere de imagini agresate,
se pun,
la gâturile de lebede moarte ale Viselor,
îngenuncheate de aripile pierdute,
ale Zborurilor din Inimile de Cer,
căzute la tălpile Compromisurilor,
oarbe și meschine,
care plătesc cu atât de multă indiferență,
Clipele irosite la zarurile Destinelor,
încât până și Iluziile Existenței,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
au decis,
să ne trimită carul mortuar al Privirilor,
spre a ne duce Iubirea,
în cavourile Cimitirelor de Cuvinte,
la Parastasul căreia,
să bem fiecare câte o cană de pustiu,
din licoarea de foc a Regretelor.

53) Gardieni ai Iubirii

Ziduri de Foc,
străjuiesc frontierele Speranțelor,
ce vor să ne aprindă Simțirile,
luminându-ne Calea,
spre Absolut,
fără să știe,
că Apa Iluziilor Existenței,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
le vor stinge flăcările nesupuse,
ale Gândurilor,
închizându-le în Catedralele unui Dumnezeu,
care se va dovedi undeva-cândva,
că a fost al Nimănui,
oricât de mult se va ascunde,
prin Țărâna Întrupării,
Icoanelor răvășite,
de Furtunile Existenței,
unor Sfinți Părinți,
care n-aveau ce căuta,
în postura de Gardieni ai Iubirii,
Niciodată.

54) Pentru a căror Mântuire

Spinii ascuțiți de Vremuri,
ai Cimitirelor de Cuvinte,
ne înțeapă până la sângerare,
Răsăriturile Viselor,
în care ne regăseam,
Absolutul adevăratei Existențe,
fără a mai fi sclavii Păcatelor Originare,
pentru a căror Mântuire,
ne-a fost furată,
Eternitatea Clipei,
spre a ne fi vândută,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
de la taraba unui Timp,
pe care se închină căni de pustiu,
în cinstea Absurdului,
unui Dumnezeu,
care nu a fost niciodată,
al nostru.

55) Se spune că ar aduce Noroc

Lanțurile grele ale Zilelor,
ne leagă tălpile Conștiinței,
de gratiile Iluziilor Existenței,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
ca să nu evadăm,
din Cimitirele de Cuvinte,
prin cavourile cărora,
Clipele irosite pe nimic,
ale Deșertăciunilor,
sparg căni de pustiu,
fiindcă se spune că ar aduce Noroc,
Absurdului,
care conduce Societatea de Consum,
a Viselor deșarte.

56) Prin Icoanele perfide și debusolate

Zâmbete decăzute,
din Paradisul Nimănui,
zac mumificate pe Zidurile reci și sinistre,
din Catedralele Iluziilor Fericirii și Suferinței,
la care suntem obligați să ne închinăm,
Destinele răstignite,
pe lemnul veșnic crud,
al Singurătății Nemuririi,
Morții,
din Icoanele perfide și debusolate,
ale unor Credințe,
a Ierarhiilor,
Societăților de Consum Vicii,
fumate de un Dumnezeu drogat,
care personifică,
ura și crima acestei Existențe,
total străină de noi înșine.

57) Zile murdărite

Tăișuri însângerate de Vise,
plutesc pe râurile învolburate,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
în căutare de noi Destine,
pe care să le tranșeze,
în felii cât mai atrăgătoare,
pentru tarabele lipsite de scrupule,
ale Societății de Consum Deșertăciune,
unde vin de fiecare dată,
credincioșii Perversiunilor,
să caute mână de lucru ieftină,
pentru catedralele Plăcerilor,
zidite în subsolurile insalubre,
ale Zilelor murdărite de gunoaiele Creației,
unui Dumnezeu perfid și criminal,
ctitor al Singurătății Nemuririi,
Morții,
la care suntem forțați să ne închinăm,
Iubirea,
cu toate că este sculptat,
după chipul și asemănarea,
Absurdului acestei Lumi.

58) Furate de la Ziua când ne-am întâlnit

Ninge cu Regrete,
peste aleile goale și părăsite,
ale Privirilor Singurătății Nemuririi,
Morții,
pe care ne plimbam,
tălpile Iubirii,
dăruindu-le câte un buchet de Zâmbete,
loc unde acum,
Singurătatea,
își bea ultimile căni de pustiu,
ale unei Existențe,
care nu mai este a noastră,
uitând că nu i-au mai rămas,
în buzunarele Amintirilor,
nimic altceva,
decât câteva monede ruginite,
de Adevăr Absolut,
furate de la Ziua,
când ne-am întâlnit ultima oră,
cu Destinul.

59) Vor fi eliberate

E atât de multă,
Singurătate a Nemuririi,
Morții,
în statuia Existenței,
sculptată de Lumina Divină,
după Steaua Destinului nostru,
încât până și Zidurile reci și inerte,
ale Timpului,
lăcrimează,
după Eternitatea Clipei,
în care luminam cu Iubire,
un întreg Univers al Fericirii,
devenit acum,
Icoana unei Iubiri,
la care se închină,
până și Iluziile Vieții și Morții,
sperând,
până și ele,
că într-o Zi,
vor fi eliberate,
din coșmarul acestei Creații,
care ne ucide,
cu fiecare frântură de Adevăr,

adevăratul nostru Dumnezeu.

60) De parcă nici măcar

Spune-mi ceva,
 orice,
chiar dacă ne plimbăm pe aleile,
roase de Suferințe,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
din Singurătatea Nemuririi,
 Morții,
pe care nu găsim decât terase goale,
unde Deșertăciunile ne vând pe noi înșine,
 în cănile mari de pustiu,
transformându-ne în licoarea fierbinte,
 a Iluziilor Existenței,
din care sunt obligate să soarbă,
Firimiturile care ar mai fi rămas din noi,
cei adevărați și neschimbați,
de dinainte de a fi Lumea,
 câte o înghițitură,
la fiecare frântură irosită,
 din Eternitatea Clipei noastre,
unde ne mai așteaptă și azi,

o Stea a Luminii Divine,
pe care am uitat-o,
în Trecutul prăfuit,
al unor Amintiri,
de parcă nici măcar,
nu ar mai fi ale noastre.

61) Mantaua unui Destin

Răspântii ucigătoare,
de Iluzii ale Vieții și Morții,
traversează Zilele grăbite ale Destinelor,
vânate pentru sângele Zorilor descompuși,
la tălpile umilite ale Speranțelor,
din care încă mai vrem să ne croim,
Mantaua unui Destin,
despre care credem,
că ne-ar apăra,
de Ploile de Foc,
ale Singurătății unei Nemuriri,
care ne arde profund,
Visele Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
din respirația Iubirii noastre.

62) Nu vor încolți niciodată

Galopul nebun al Gândurilor,
se încheie sub streașina unor Compromisuri,
dintre străzile pustii și înfundate,
ale Privirilor,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
și Cimitirele de Cuvinte,
în adâncurile cărora,
ne scufundăm Visele,
pentru a le spăla,
în Apa vicleană și murdară,
a Iluziilor Existenței,
pe care o folosim mai apoi,
ca să ne udăm,
Deșerturile fără de margini,
ale Sufletelor,
pe care am dori să ne crească,
mugurii primăvăratici ai unei Iubiri,
fără să știm,
că aceștia nu vor încolți niciodată.

63) Scrisoarea de Adio

Cumpene decăzute,
din Ierarhiile Apei Iluziilor Vieții și Morții,
nu mai scot gălețile pline de Speranțe,
ale Amăgirilor,
care își beau cănile de pustiu,
la alte Fântâni ale Deșertăciunilor,
unde și acum se adapă,
Cimitirele de Priviri,
din Singurătatea Nemuririi,
Zâmbetelor,
la parastasele cărora se ospătează Timpul,
cu Zilele fripte ale Destinelor,
irosind aproape toată bruma de Clipe,
câștigată de la Moarte,
pentru a duce unei Iubiri,
Scrisoarea de Adio,
din partea Dumnezeului învins,
al acestei Lumi.

64) Când este biciuit cu sălbăticie

Litere pătate cu sângele Așteptărilor,
scurse pe Eternitățile Clipelor unor Destine,
ce par a se fi pierdut cu totul,
până și de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
sub acoperământul căruia,
ne ascundem atunci când,
credem că Steaua noastră,
a căzut pe fruntea ridată de Patimi,
a Timpului care nu știe încotro să meargă,
atunci când este biciuit cu sălbăticie,
de Iluziile Singurătății Nemuririi,
Vieții și Morții noastre.

65) La maturitatea Adevărului Absolut

Pasiuni turbate,
rod gratiile Iluziilor Existenței,
pariind pe Dumnezeul,
Stelelor alcoolice ale Destinelor,
căzute de pe epoleții Inimilor de piatră,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
din care ne hrănim Conștiințele,
pe care vrem să le ducem,
la maturitatea,
Adevărului Absolut,
neștiind că vom fi obligați,
să le serbăm Zilele de naștere,
cu Apa Iluziilor Vieții și Morții,
servită în cănile de pustiu,
ale Norocului.

66) La balul mascat

Dinți înegriți,
 de negura Orfelinatelor de Cuvinte,
din care mai scâncesc și azi,
strigătele surde ale Speranțelor răstignite,
pe catafalcurile Viselor,
aruncate în mormintele Compromisurilor,
din care Iluzia Existenței,
își croiește veșmântul de gală,
pe care să-l poarte,
la balul mascat,
 al Societății de Consum,
Absurd,
unde se costumează de fiecare dată,
în Viața dedicată Morții,
pe drumul fără de întoarcere,
al Iluzoriilor Fericiri și Suferinți,
apuse.

67) Nici acum

Ferestre frivole și pline de venin,
își deschid Pleoapele grele,
ale plaselor de insecte,
din familia Angoaselor Existențiale,
care ne sfârtecă carnea Zilelor,
atât de descompuse,
și căzute,
adânc,
în Privirile de plumb ale Viselor,
încât nu se mai pot menține,
printre valurile neiertătoare,
ale Apei Iluziilor Vieții și Morții,
decât rezemate,
de Pervazele Cuvintelor,
proaspăt divorțate de orice Înțelesuri,
care ne-au despărțit de noi înșine,
pe care nici o Poartă de Amintiri,
nu le mai lasă să treacă,
dincolo de Eternitatea Clipei,
fără să o deschidem,
cu dorința Focului Sacru,

care încă mai arde mocnit,
pe jarul unei Iubiri,
unde încă mai suntem noi,
cei de dinainte,
pierduți pe tărâmurile nesfârșite,
ale Singurătății Nemuririi,
bântuite de Adevărul Absolut,
al Căutării celeilalte jumătăți.

68) Al Absurdului de azi

Scuturi tocite de dinții descărnați ai Zilelor,
încă ne apără,
de flăcările Cuvintelor răstignite,
pe Oracolul Iluziilor Existenței,
care strigă surd,
răspunzând Neputinței,
de fiecare dată,
când Moartea le întreabă,
cât au mai crescut datoriile Vieților,
față de Tărâmurile acestei Lumi a ei,
pe care a moștenit-o,
de la Timpul nepăsător al unui Dumnezeu,
interesat doar de Păcatele Originare,
care-i preamăresc Creația,
și care se închină,
la Icoanele Suferințelor,
a căror foc arde mocnit,
întreținut de Sfinții Părinți ai Deșertăciunilor,
ctitorii Societății de Consum,
al Absurdului,
de azi.

69) Marea Evadare a Contemplării

Câtă ploaie de Vise false și decăzute,
din Cerurile măsluite,
ale unui Dumnezeu al Nimănui,
să fi căzut,
pe Iarba sfântă a Iubirii,
încât Lumea de Apoi,
a Iluziilor Existenței,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
ne-a furat-o,
ducându-ne Eternitatea Clipei,
în Paradisul promis celor care se închină,
Deșertăciunii și Suferinței,
unui Dumnezeu,
care nu ne-a aparținut niciodată,
și care ar fi dorit să ne cioplească,
după chipul și asemănarea,
Păcatelor sale Originare,
în care s-a oglindit odată cu propria Creație,
la umbra Zidurilor Angoaselor Existențiale,
de care doar,
Marea Evadare a Contemplării,
ne mai poate izbăvi cu adevărat.

70) Pentru a ne hrăni Viitorul împreună

Am deschis larg ferestrele Cuvintelor,
încercând să cuprind,
aripile mari și nesfârșite,
ale Orizontului unor Vise,
care zboară umbrindu-ne,
pe moment,
Iluziile Existenței,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
lăsând Eternitatea Clipei,
peste Cerul Inimii de Foc,
al Sângelui aprins,
pe grătarul unde ni se frig Zilele,
pentru a fi servite,
cât mai pătrunse,
de către Destinul,
care nu a vrut să ne lase,
nici o firimitură din carnea arsă a lor,
pentru a ne hrăni Viitorul,
împreună.

71) Rezemați de Fântânile Iluziilor Existenței

Credeam în Cuprinsul de Biblie,
al acestei Lumi,
până când am descoperit,
Iluziile Existenței,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
înclinând Cumpăna roasă de Vremuri,
a Fericirilor și Suferințelor,
către Fântâna secată a Iubirii,
unor Credințe descompuse,
din Icoana a cărei Lacrimi,
astâmpăra numai setea Deșertăciunii,
ce proslăvea necontenit,
Sfinții Părinți ai Adevărurilor,
care se sfârșeau și ei de sete,
rezemați de Fântânile Iluziilor Existenței,
ce n-au văzut niciodată,
adevărata Apă a Vieții,
pentru care ar fi trebuit să se închine,
acestui Dumnezeu,
dovedit a fi al Nimănui.

72) În fiecare dimineață a Răstignirii

E atât de multă secetă,
în Privirile descompuse,
ale rămășițelor de Cuvinte,
înmormântate,
la capăt de Zâmbet încremenit,
ale unor Ochi spălați,
de Apa Iluziilor Vieții și Morții,
în fiecare dimineață a Răstignirii,
Eternităților de Clipe,
pe lemnul putred,
al Singurătății Nemurii,
care a început să lăcrimeze,
în șiroaie apocaliptice,
peste frunțile ridate ale unui Viitor,
al Nimănui.

73) Fumul înecăcios al Zodiilor

Ramuri încâlcite,
străjuiesc Copacul umilit al Cunoașterii,
înaintea Tălpilor Iluziilor Vieții și Morții,
țintuite pe nicovala Destinului,
cu false Fericiri și Suferințe,
ce ruginesc nepăsătoare,
sub Cerul unei Inimi,
a Societății de Consum,
Vanitate,
prin crâșmele Ierarhiilor sociale,
pline de fumul înecăcios al Zodiilor,
care nu mai reprezintă pe Nimeni,
dinainte de a fi Timpul,
călăul Eternităților de Clipe,
irosite pe nedrept.

74) Înfruntă Furtunile

Coșuri pline de Morminte,
pe fețele Cuvintelor,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
înțesate cu vărsatul Ambiguităților de Vânt,
înfruntă Furtunile,
iscate din Veninul Societății de Consum,
care ne duc Țărâna Viselor,
unor Întrupări,
spre Zările fără Orizonturi,
ale Aripilor frânte,
cărora nu le-a mai rămas,
nici măcar o firimitură,
din Inima de Cer a unei iubiri,
pe care să poată zbura.

75) Pe piețele negre ale Deșertăciunilor

Cascade de Răni,
vuiesc surd,
în Sângele descompus al Zilelor,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
care și-a pierdut,
și ultimele catarge ale Iubirii,
care să-i brăzdeze,
Cerul Inimii,
căzut la tălpile de pelin,
ale Viitorului,
ale cărui rădăcini tăiate de către Destin,
se vând și acum pe piețele negre,
ale Deșertăciunilor,
a căror culoare,
se spune că ar aduce noroc,
Uitării.

76) Pe care se prelinge Singurătatea Nemuririi

Poduri din Inimi de piatră,
străjuiesc Cerul Speranțelor,
pe care, pare-se,
că nu mai adie de dinainte de a fi Lumea,
nici o boare de Zâmbet,
rătăcit pe la colțurile de jar ale unor Priviri,
ale Sfinților Părinți ai Absurdului,
pierduți prin Țărâna întrupării,
din Icoanele ce plâng,
cu Lacrimi de gheață,
pe Zidurile cărora,
se prelinge,
Singurătatea Nemuririi,
Morții.

77) Ne vom refugia

Înghețase Țărâna întrupării,
din Eternitatea Clipei noastre,
într-atât încât,
roțile de plumb,
mari și grele ale Norilor,
Destinului nostru,
nu se mai afundau,
în mocirla Cimitirelor de Cuvinte,
pe care ni le rosteam,
fără nici o noimă,
Zâmbetelor împietrite,
de parcă întreaga Lume,
ar fi încremenit,
la porțile de jar,
ale Simțămintelor noastre,
din vulcanii cărora,
începuse să erupă,
pentru prima dată,
Iluminările Divine,
ale Stelei în care ne vom refugia,
Nemurirea,
care nu va mai fi niciodată,
Însingurată.

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd,

tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul

”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la

lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care

contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia", care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane", în acelaşi articol din „România literară", în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează" acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment", „mici disperări" şi „mici gîndiri". Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e

problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-

lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie", cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să

poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la

poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi

e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.
Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia

Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

SORIN CERIN
-SINGURĂTATEA NEMURIRII-
-poeme filosofice-

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se

ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vitupereazã „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor".
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din "menghina" lumii unde omului căzut i

se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că

viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii

de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei", la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse "la capăt de hotar " -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, "pe masa olarului iubirii"
- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente

disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".

- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"

SORIN CERIN
-SINGURĂTATEA NEMURIRII-
-poeme filosofice-

- **Marian Odangiu**“Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”
- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

Cărţi publicate

Literatură Sapienţială

Volume de aforisme

- Culegere de Înţelepciune - Opere Complete de Aforisme - Ediţie de ReferinţăWisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference Edition, **conţine un număr de 11 486 de aforisme structuralizate în 14 volume publicate anterior la alte edituri, ce sunt incluse în actuala culegere**. 2014
- Dumnezeu şi Destin God and Destiny2014
- Rătăcire Wandering2013
- Libertate Freedom2013
- Cugetări esențiale2013

- Antologie de înţelepciuneAnthology of wisdom 2012 conţine un număr de 9578 de aforisme, maxime şi cugetări de Sorin Cerin.
- ContemplareContemplation 2012
- DeşertăciuneVanity 2011
- Paradisul şi InfernulParadise and Inferno 2011
- PăcatulThe Sin 2011
- IluminareIllumination 2011 Conţine un număr de 693 aforisme
- Culegere de înţelepciune în care apar pentru prima oară volumele **Înțelepciune**, **Patima** și **Iluzie și realitate**, alături de cele reeditate ca **Nemurire**, **Învață să mori** și **Revelații**, volume apărute atât separat cât și împreună în culegere în edițiile de limbă engleză online sau tipărite, din Statele Unite, Wisdom Collection 2009 Conţine un număr de 7012 aforisme
- ÎnţelepciuneThe book of wisdom 2009 Conţine un număr de 1492 aforisme.
- Învaţă să mori 2009 Conţine un număr de 1219 aforisme.
- Nemurire 2009 Conţine un număr de 856 aforisme.
- Revelaţii 21 Decembrie 20122008 Conţine un număr de 2509 aforisme.

Volume de inspiraţie sapienţială

- IubireAmourLove 2008
- Antichrist, fiinţă şi iubire 2007

Volume de studii filozofice

- CoaxialismulThe Coaxialism2007
- Moarte, neant aneant viaţă şi Bilderberg Group2007
- Logica coaxiologică2007
- Starea de concepţiune în fenomenologia coaxiologică2007

Volume de poezie filozofică

- Calea spre Absolut - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Dumnezeul meu - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Angoase existentiale - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Mai Singur - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Drame de Companie - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Iluzia Existenței - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Illusion of Existence: Philosophical poems the United States of America 2017

- Existențialism - Poeme Filosofice(Statele Unite ale Americii) 2017 Existentialism: Philosophical poems the United States of America 2017
- Ființă și Neființă - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Being and Nonbeing: Philosophical poems the United States of America 2017
- Oglinzile Paralele ale Genezei - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Parallel Mirrors of the Genesis: Philosophical poems the United States of America 2017
- Existenta si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Existence and Time: Philosophical poems the United States of America 2017
- Obiecte de Cult - Poeme Filosofice[58](Statele Unite ale Americii) 2017Objects of Worship: Philosophical poems the United States of America 2017
- Copacul Cunoașterii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Tree of The Knowledge:

Philosophical poems the United States of America 2017

- Iluzia Amintirii- Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Memory: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Mortii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Death: Philosophical poems the United States of America 2017
- Eternitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017Eternity: Philosophical poems the United States of America 2017
- Strainul Subconstient al Adevarului Absolut - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Paradigma Eternitatii - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Marea Contemplare Universala - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Bisericile Cuvintelor - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Trafic de carne vie - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Vremurile Cuielor Tulburi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Divinitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- La Cabinetul Stomatologic - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Origami - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Dinainte de Spatiu si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- A Fi Poet editura eLiteratura, București 2015
- O Clipă de Eternitate editura eLiteratura, București 2015
- Suntem o Hologramă editura eLiteratura, București 2015
- Zile de Carton editura eLiteratura, București 2015
- Fericire editura eLiteratura, București 2015
- Nonsensul Existentei Statele Unite ale Americii 2015 The Nonsense of Existence - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Liberul arbitru Statele Unite ale Americii 2015The Free Will - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Marile taceri Statele Unite ale Americii 2015 The Great Silences - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Ploi de Foc Statele Unite ale Americii 2015 Rains of Fire - Poems of Meditation the United States of America 2016

- Moarte Statele Unite ale Americii 2015 Death - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Iluzia Vieții Statele Unite ale Americii 2015 The Illusion of Life - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Prin cimitirele viselor Statele Unite ale Americii 2015 Through The Cemeteries of The Dreams - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Îngeri și Nemurire Statele Unite ale Americii 2014 Angels and Immortality - Poems of Meditation the United States of America 2017
- Politice Statele Unite ale Americii 2013
- Facerea lumii Statele Unite ale Americii 2013
- Cuvântul Lui Dumnezeu Statele Unite ale Americii 2013
- Alegerea Mantuitorului Statele Unite ale Americii 2013

Volume de poezie de filosofie a iubirii

- Filosofia Iubirii - Dragoste și Destin - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017 The

Philosophy of Love - Love and Destiny: Philosophical poems the United States of America 2017

- Filosofia Iubirii - Verighetele Privirilor - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017The Philosophy of Love-The Wedding Rings of Glances-Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Fructul Oprit - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Philosophy of Love - The Forbidden Fruit: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Lacrimi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Philosophy of Love- Tears: Philosophical poems the United States of America2017

Volume de poezie de dragoste

- Adresa unei cești de cafea 2013
- Memento Mori 2012
- Parfum de eternitate 2012
- Umbrele Inimilor 2012
- Inimă de piatră amară 2012
- Legendele sufletului 2012
- Adevăr, Amintire, Iubire 2012

- Eram Marile Noastre Iubiri 2012
- Suflete pereche 2011
- Templul inimii 2011
- Poeme de dragoste 2009

Romane

- *Destin* 2003
- *Trilogia Destiny cu volumele PsychoApocalipsa şi Exodus urmând să apară Lumina Divină doi ani mai târziu ce avea să întregească ciclul Originea lui Dumnezeu* 2004- 2006
- *The origin of God apărut în Statele Unite ale Americii cu volumele The Divine Light PsychoThe Apocalypseşi Exodus*2006

SORIN CERIN
-SINGURĂTATEA NEMURIRII-
-poeme filosofice-

SORIN CERIN
-SINGURĂTATEA NEMURIRII-
-poeme filosofice-